

Говорячи про вирішення завдань, пов'язаних із забезпеченням економічної стабільності підприємства, важливо виділити наступні питання, які потребують першочергового вирішення, а саме:

1. Підприємство стикається з проблемою неповного визначення набору складових, які впливають на рівень його економічної безпеки.

2. Формалізований опис динамічних властивостей підприємства стикається зі значними проблемами, коли йдеться про захист його економічної безпеки від дестабілізуючих факторів.

3. Сучасні виклики полягають у визначенні критеріїв оцінки різних складових економічної безпеки та визначенні їх класифікації на різних рівнях безпеки.

4. Через унікальні умови перехідної економіки України застосування міжнародно визнаних підходів до оцінки складових економічної безпеки вітчизняних підприємств є складним, що призводить до відсутності загально визнаних методів.

Однією з основних проблем є відсутність комплексної методики оцінки рівня економічної безпеки підприємства з урахуванням усіх її елементів. Дана проблема має велике значення, оскільки рівні компонентів вимірюються за різними шкалами, що створює проблему для їх консолідації в єдиний і комплексний показник.

Виходячи з вищевикладеного, слід відзначити, що перелік проблем не є вичерпним з огляду на стан вітчизняної економіки та виклики з якими стикаються промислові підприємства щоденно. Поряд із тим, промисловим підприємствам варто більш відповідально відноситися до вирішення проблем економічної безпеки своєї господарських одиниць, адже в сукупності це формує національну безпеку країни в цілому.

Література:

1. Волошин В.І. Пріоритети та методи забезпечення економічної безпеки малого і середнього підприємництва: дис. канд. екон. наук: 08.00.03 «Економіка та управління національним господарством». Ін-т регіональних досліджень НАН України. Л., 2008. 196с.

2. Кім Ю.Г. Проблеми управління фінансовою безпекою підприємства. Безпека у XXI столітті. Львів, 2010. С. 73 – 80.

Адамчук К.М.

здобувач гр. МЕ-22М

Горпинченко О.В.

канд. екон. наук., доцент

Центральноукраїнський національний технічний університет

м. Кропивницький, Україна

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Актуальність формування ефективної системи антикризового управління на підприємствах посилюється у світлі інституційних змін, що відбуваються в економіці України.

Розвиток системи антикризового управління підприємством визначається виникненням криз та викликів, які з цим пов'язані.

Розглядаючи поточні інтерпретації основних принципів антикризового управління, можна зробити висновок, що в сучасну епоху мета антикризового управління виходить за рамки запобігання та вирішення криз та пов'язаних з ними обставин. Це також охоплює коригування структури управління з урахуванням змін у зовнішньому середовищі організації, сприяючи таким чином її сталому зростанню.

Щоб вирішити це питання, необхідно створити систему антикризового управління всередині організації. Ця система має відповідати за безперервний моніторинг будь-яких кризових подій, розробку планів, координацію зусиль і виконання заходів, спрямованих на збереження початкових сприятливих характеристик підприємства та відновлення його ефективної діяльності.

Для створення ефективної системи антикризового управління на підприємстві необхідно враховувати кілька ключових складових. Ці елементи охоплюють предмет, мету, принципи, функції, нормативно-правове та методичне забезпечення та процес реалізації [1, с. 227].

Антикризове управління обертається навколо виявлення потенційних загроз та фактичних причин кризи, а також факторів, що сприяють її виникненню. Це також охоплює розуміння симптомів та наслідків, які виникають внаслідок кризи, охоплюючи всі форми нестабільності, які становлять ризик її виникнення та прогресу.

Основною метою антикризового управління виступає досягнення позитивних результатів, навмисних чи незапланованих, шляхом використання ефективно функціонуючого підприємства, що досягається через ефективне кадрове управління та, відповідно, комунікації з усіма стейкхолдерами[2].

Здійснення антикризового управління передбачає такі напрями [3, с. 36]:

- визначення ключових стратегій у господарській діяльності, таких як цільові сфери зростання, які активно сприяють і підвищують ділову активність;
- обґрунтоване прогнозування розподілу ресурсів;
- підприємство має можливість встановити як якісні, так і кількісні критерії оцінки виконаної роботи. Крім того, можна внести виправлення до дій, реалізованих на основі цих критеріїв.

Проблемою врегулювання кризових ситуацій на вітчизняних підприємствах є те, що існуюча система антикризового управління спрацьовує лише тоді, коли неплатоспроможність підприємства стає очевидною для його кредиторів, і одночасно впроваджуються антикризові заходи. Система антикризового управління спрямована на досягнення двох не завжди сумісних цілей: фінансове оздоровлення підприємства-боржника та задоволення вимог кредиторів. Отже, стає важко визначити чіткі рішення для подолання кризи.

Принципи управління витратами та реструктуризації операційної, фінансової та інвестиційної діяльності підприємства ще не отримали належного визнання серед різноманітних форм і методів антикризового управління.

У результаті економічна наука розробила численні концептуальні стратегії антикризового управління, кожна з яких має різні цілі, методи реалізації та запропоновані управлінські рішення, узгоджені з цими цілями та результатами.

На нашу думку, до розширення антикризового управління слід підходити через моделювання процесів економічного моніторингу. Такий підхід передбачає розробку комплексної системи критеріїв та оцінок, а також створення програм моніторингу, які є основою для технологій антикризового управління підприємством.

Література:

1. Журавська А. Р. Теоретичні засади антикризового управління сільськогосподарськими підприємствами. Вісник Житомирського національного агроекологічного університету. 2013. № 1-2(2). С. 227-235.
2. Єпіфанова І. Ю. Управління інвестиційною діяльністю промислових підприємств. Монографія. Вінниця : ВНТУ, 2011. 188 с.
3. Біломістна І. І. Антикризове фінансове управління підприємством в сучасних умовах господарювання. Фінансово кредитна діяльність: проблеми теорії і практики: зб. наук. праць. 2013. № 1 (14). С. 90-96.